ΤΑ ΡΕΚΟΡ

ΠΡΩΤΗ Η ΓΑΛΛΙΑ

Συνηθίσαμε ὡς τώρα νἆχουμε τὴ γνώμη πὼς ὅ, τι μεγάλο καὶ τεράστιο ὑπάρχει στὸν κόσμο, τὸ ἔχει ἡ Ἀμερική. Καὶ ὅμως ἀπὸ τὴ στατιστικὴ ποὺ δημοσιεύουμε παρακάτω φαίνεται ὁλοκάθαρα ὅτι τὸ ρεκὸρ τῶν πρωτείων τὸ ἔχει ἡ Γιλλία. Ἔχει παραδείγματος χάριν :

1) Τὸ ὑψηλότερο μνημεῖον τοῦ κόσμου. Τὸν πύργο τοῦ Ἄϊφελ, ὕψους 300 μέτρων. 2) Τὸ μεγαλύτερο μεταλλικὸ ὑδραγωγεῖο. 3) Τὶς ταχύτερες ἀτμάμαξες, ποὺ διανύουν 98 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. 4) Τὸ ταχύτερο ἠλεκτρικὸ τραῖνο. 5) Τὸ μεγαλύτερο λιμάνι ἀπὸ τσιμέντο, στὸ Σαὶν Πιὲρ ντὲ Βωβραί. 6) Τὸ μεγαλύτερο ἀεροδρόμιο, τὸ Μπουρζέ. 7) Τὸ μεγαλύτερο ἀεροδρόμιο, στὸ Ὀρλύ. 8) Τὸ μεγαλύτερο φάρο τοῦ κόσμου (στὸ Βαλέριον ὄρος, δυνάμεως ἑνὸς δισεκατομμυρίου κηρίων !..) 9) Τὸ ταχύτερο πολεμικὸ θωρηκτό, τὸ Ν τ υ κ έ ν. 10) Το μεγαλύτερο σταθμὸ ἀσυρμάτου, στὸ Σαὶν - Ἀσίζ. 11) Τὸ ταχύτερο ἀεροπλάνο τοῦ κόσμου. Καὶ τέλος, τὸ μεγαλύτερο ἀτμόπλοιο ποὺ κατεσκευάσθη μέχρι σήμερον, τὴν «Ν ῆ σ ο ν τ.ῆς Γ α λ λ ί α ς», χωρητικότητος 42. 000 τόννων.

ΟΜΠΡΕΛΛΑ... ΜΕ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Τί κακὸ ποὺ εἶνε, ἀλήθεια, ὅταν φυσάει δυνατὰ καὶ ἡ βροχὴ πέφτῃ ποτάμι νὰ βγαίνῃ μιὰ γυναῖκα στοὺς δρόμους χωμένη κάτω ἀπὸ μιὰ ἀνυπόφορη ὀμπρέλλα ποὺ τῆς σκεπάζει τὸ ὅμορφό της πρόσωπο καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ δῇ ἐμπρός της καὶ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ ἕνα ἀμάξι ἢ ἕνα αὐτοκίνητο !..

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους μιὰ χαριτωμένη καλλιτέχνις τοῦ κινηματογραφου, ἡ Ζοσεφίνα Ντόννυ, ὑτέδειξε καὶ τῆς ἔφτιασαν μιὰ πρωτότυπη ὀμπρέλλα, μιὰ ὀμπρέλλα δικῆς της ἐφευρέσεως, ποὺ τὴν ὠνόμασε... «ὀμπρέλλα μὲ παράθυρο» ! Στὴν ὀμπρέλλα της αὐτή, ἀνοίγει ἐμπρὸς ἕνα τετράγωνο παραθυράκι μὲ τζελατίνα ἀπὸ μέσα, ὅπως στὰ παράθυρα τῶν αὐτοκινήτων.

εὕρισκε βλέπετε καὶ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ γαϊδάρου. Θὰ ἐτραβοῦσε λίγο τὰ αὐτιὰ καὶ θὰ ἐτελείωνε ἡ ἱστορία.

Αἰσθάνομαι πὼς ἔχω ὅλην τὴν ὑπομονήν, ὅλην τὴν φιλοσοφικὴν διάθεσιν τοῦ γνωστοῦ τετραπόδου.

Γυρίζω φορτωμένος χρόνια τώρα μ' ἕνα σωρὸ φροντίδες καὶ μὲ σφάλματα, τρώγων ἀλύπητο ξύλο ἀπὸ τὴν Μοῖραν. Ἔπειτα πέρνω πολὺ δύσκολα ἀπὸ παρακλήσεις καὶ συμβουλές. Εἴδατε μὲ τὶ δυκολία ἐδέχθηκα νὰ γράψω στὸ «Μπουκέτο» ;

Αὐτῆς τῆς γνώμης φαίνεται πὼς εἶνε καὶ οἱ σκιτσογράφοι τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων, καὶ γι' αὐτὸ σὲ κάθε σκίτσο ποὺ μοῦ φτιάνουν προσπαθοῦν νὰ δώσουν μιὰ ἔκφρασι ποὺ νὰ ἐνθυμίζῃ ὅλα τὰ ζῶα καὶ νὰ μὴ ἐνθυμίζῃ μόνον ἐμένα...»

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Θ. Συναδινὸς γράφει :

«Ἂν ἡ Κίσσα δὲν εἶχε τὸ προτέρημα νὰ κλάβῃ καὶ ἐγὼ τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ ξέρω, ἀλλὰ καὶ οὔτε νὰ μπορῶ δυστυχῶς νὰ κλάβω, ἡ κίσσα εἶνε τὸ ζῶον ἐκεῖνο, ποὺ αἰσθάνομαι νὰ φτερουγίζῃ μέσα στὸ εἶναι μου. Ἡ κίσσα χαχανίζει, γαυγίζει καὶ σφυρίζει θαυμάσια. Τὴν ζωή μου ἴσαμε σήμερα δὲν τὴν ἐπέρασα παρὰ γαυγίζοντας τοὺς παληανθρώπους καὶ χαχανίζοντας μπροστὰ στὶς ψεύτικες ἀξίες ποὺ ἔστησε γιὰ ἐνδαλμά της ἡ κοινωνία καὶ τὶς προσκυνάει. Τὸ τελευταῖον χαχάνισμά μου ἦταν ὅτανδιάβασα στὸ θεατρικὸ πρόγραμμα ἑνὸς πρωτότυπου ἑλληνικοῦ ἔργο ἀναδημοσιευόμενο ἀπὸ τὸν ἴδιο συγγραφέα του. ποὺ καθὼς ἔγραφε σ' ἕνα περιοδικὸ ἕνας ἄλλος συνάδελφός του, αὐτὸς μαζὶ μὲ κάποιον ἄλλον εἶνε οἱ δύο κορυφαῖοι θεατρικοὶ συγγραφεῖς στὴν Ἑλλάδα. Ἐξήτησα καὶ ἐδιάβασα τὸ περιοδικὸ καὶ εἶδα πάλιν ἐκεῖ νὰ γράφεται ἀπὸ τὸν συγγραφέα ποὺ ἀπένειμε διπλώματα κορυφαιότητος—ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις—πὼς κατὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε ὁ συγγραφεὺς τοῦ πρωτοτύπου ἔργου, αὐτὸς καὶ κάποιος ἄλλος εἶνε οἱ δύο κορυφαῖοι θεατρικοὶ συγγραφεῖς στὴν Ἑλλάδα.. Ἔτσι ὁ ἕνας ἔπεισε τὸν ἄλλο πὼς εἶνε κορυφαῖοι !

Ἀκούω τὴν κίσσα αὐτὴ τῇ στιγμὴ μέσα μου νὰ χαχανίζῃ καὶ νὰ σφυρίζῃ».

Ἑβδομος τέλος ὁ λογογράφος κ. Παῦλος Νιρβάνας, μᾶς ἀπαντᾷ :

— «Κανένας, συνήθως δὲν καταδέχεται νὰ εἶνε τὸ ζῶον, ποὺ τὸν ἔπλασεν ἡ Φύσις. Γι' αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι στὴν ἔρευνά σας θὰ βρεθῆτε ἀποκλειστικῶς, μεταξὺ λεόντων, ἀετῶν καὶ θυμοειδῶν ζώων. Πρέπει ὅμως νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς. Καὶ ἐπειδὴ μόνος του κανεὶς τοῦ εἶνε δύσκολον ὁπωσδήποτε νὰ διακρίνῃ τὸ ζῶον ποὺ κρύβεται μέσα του, γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω προτιμῶ νὰ στηριχθῶ στὴν ἀντίληψι ἑνὸς ξένου κριτικοῦ μου ποὺ χαρακτηρίζει τὴν φιλοσοφία μου, ὡς «ἐγκαρτεροῦντα πεσσιμισμόν». Λοιπὸν ἡ φιλοσοφία αὐτὴ εἶνε ὡς γνωστόν, ἡ φιλοσοφία τοῦ γαϊδάρου. Δέχομαι, ἑπομένως, καρτερικῶς τὸ σαμάρι, ποὺ δὲν ἔπαυσα ποτέ, ἄλλως τε νὰ τὸ φέρω σὲ ὅλη μου τὴ ζωή».

Εἰς προσεχὲς φύλλον νέες ἀπαντήσεις

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

ΕΠΛΗΡΩΣΕ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΚΗΔΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ !...

Οἱ φαρσὲρ τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ. Τὸ πάθημα τοῦ Ντυπονσέλ. Τὰ ἀγγελτήρια τῆς κηδείας του. Ἡ Ὄπερα πενθεῖ !.. Οἱ τεθλιμένοι φίλοι. Παρεξηγήσεις ἐπὶ παρεξηγήσεων. Τὸ πουρμπουὰρ τῶν ὑπαλλήλων...

Οἱ νέοι τῆς προπαρελθούσης γενεᾶς, δὲν ἦσαν σοβαροφανεῖς «μπλαζέδες», ὅπως οἱ σύγχρονοι. Διασκέδαζαν, γλεντοῦσαν, εὐθυμοῦσαν, ἀστειευόντουσαν, μὲ μιὰ λέξη ἦσαν ὅλο ζωὴ καὶ νιάτα. Ἡ μεγαλυτέρα ὅμως διασκέδασις τῆς τότε νεολαίας—τῆς «χρυσῆς νεολαίας καὶ τῶν μποεμικῶν κύκλων», ἦσαν ἡ διάφορες φάρσες τὶς ὁποῖες ἔπαιζαν εἰς βάρος διαφόρων προσωπικοτήτων τῆς ἐποχῆς των.

Θάφηγηθοῦμε σήμερα μίαν ἀπὸ τὶς πιὸ ἐξωφρενικὲς φάρσες τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν ὁποία ἔπαιξε μία εὔθυμη παρέα ἀποτελουμένη, σημειώσατε, ἀπὸ νέους ποὺ ἀργότερα διεκρίθησαν στὴν ἐπιστήμη, στὰ γράμματα καὶ στὴν πολιτική ..—,καὶ τῆς ὁποίας θῦμα ὑπῆρξεν ὁ τότε Διευθυντὴς τῆς Παρισινῆς «Ὄπερας» Ντυπονσέλ.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, οἱ τοῖχοι τῶν Παρισίων ἐκαλύφθησαν ξαφνικὰ ἀπὸ τεράστιες «ἀφῆσες», ἐπάνω στὶς ὁποῖες ἦταν τυπωμένη μὲ τεράστια γράμματα ἡ ἑξῆς φράσις : «Ο ΝΤΥΠΟΝΣΕΛ ΑΠΕΘΑΝΕ» ! Δὲν ὑπῆρχε γωνιά, μάντρα, οἰκοδόμημα, ἐπάνω στοὺς τοίχους τῶν ὁποίων νὰ μὴ ἔχῃ κολληθῇ ἡ πένθιμη αὐτὴ ἀναγγελία. Ὁ Ντυπονσὲλ ἦταν γνωστότατος παρισινὸς τύπος, καί, φυσικὰ ὅλοι οἱ γνωστοί του ἐταράχθησαν μόλις ἐδιάβασαν τὸ παράξενο ἀγγελτήριο τοῦ θανάτου του. Ὁ ἴδιος δέ, μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ ἀπὸ ποῦ προήρχετο ὅλη αὐτὴ ἡ ἀναστάτωσις, τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένα !

Ἡ φάρσα ὅμως δὲν ἐσταμάτησεν ἔως ἐδῶ. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ πρωῒ, στὴν εἴσοδο τῆς Ὄπερας δώδεκα ὑπάλληλοι κάποιας ἑταιρίας κηδειῶν, ἔστηναν σκαλωσιὰν κ' ἔντυναν μὲ μαῦρες τεράστιες κουρτίνες τὴν μεγάλη ἐξώπορτά της. Ἐπίσης ἐστόλιζαν πένθιμα καὶ ὁλόκληρη τὴν πρόσοψί της. Κατόπιν ὅμως ἀφοῦ ἐκάρφωσαν στὶς κουρτίνες τεράστια νεκρόσημα μπήκανε ἐν σώματι μέσα στὸ κτίριο. Δὲν εἶχαν προχωρήσει ὅμως πολλὰ βήματα ὅταν εἶδαν νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς ἕνας ἡλικιωμένος κύριος μὲ γυαλιά.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπαλλήλων σταματῶντας τον, ποῦ βρίσκεται ὁ νεκρός ;

— Ποιὸς νεκρός ;

— Ὁ νεκρὸς τοῦ μακαρίτου Ντυπονσέλ, διάβολε !

— Ὁ νεκρὸς τοῦ Ντυπονσέλ ; ἐπανέλαβεν ὁ κύριος μὲ τὰ γυαλιὰ κατάπληκτος.

— Μάλιστα τοῦ μακαρίτη.

— Ὥστε βρίσκετε ὅτι... εἶμαι μακαρίτης ;

— Σεῖς ὄχι; Ὁ Ντυπονσέλ...

— Μά... ἐγὼ εἶμαι ὁ Ντυπονσέλ ! Ποιὸς σᾶς ἐγέλασε πάλι ;

— Εἴσθε ὁ Ντυπονσέλ, διευθυντὴς τῆς Ὄπερας; ἐπανέλαβαν ἐκεῖνοι.

— Ἀκριβῶς.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐφ' ὅσον εἶσθε ὁ Ντυπονσέλ, ἔχουμε διαταγὴ νὰ σᾶς... κηδεύσουμε !

— Νὰ μὲ κηδεύσετε ; Ἐτρελλαθήκατε, ἀγαπητοί μου ;

Ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ δυσάρεστη τροπή. Οἱ ὑπάλληλοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ κ. Ντυπονσὲλ νομίζοντας ὅτι τοὺς ἐκορόϊδευε ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ διευθυντὴς τῆς Ὄπερας εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα νευρικὸ γέλοιο νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ καμμιᾶς νέας παρεξηγήσεως.

Ἔξαφνα ὅμως εἶδε νὰ τὸν πλησιάζουν διάφοροι φίλοι του καὶ γνωστοὶ του ντυμένοι κατάμαυρα μὲ εἰλικρινῆ θλίψη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό των. Οἱ φίλοι του μόλις τὸν ἀντίκρυσαν τα ἔχασαν περισσότερο ἀπ' αὐτόν.

— Τί ! Εἶσαι σύ, ἀγαπητέ μου Ντυπονσέλ ! ἐφώναξαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα. Ζῆς λοιπόν; Δὲν πέθανες ;

— Καθὼς βλεπετε ζῶ καὶ βασιλεύω! ἀπάντησεν ὁ ὑποτιθέμενος μακαρίτης, βλέποντας ὅτι ἡ φάρσα συνεχίζεται.

— Μὰ τότε τὶ σημαίνουν αὐτὰ τὰ ἀγγελτήρια τῆς κηδείας σου ποὺ ἐλάβαμε χθές; μέχρις ὅτου ὁ κ. Ντυπονσέλ συνέλθῃ καὶ ἐξηγηθῆ, ἡ αὔθουσα ποὺ εὑρίσκετο εἶχε γεμίσει ἀπὸ πλῆθος κόσμου πού, μὲ ὕφος ἀνάλογο μὲ τὴν περίστασιν, ἐρχόταν νὰ ἐκφράσῃ τὰ συλλυπητήριά του. Ὁ Ντυπονσὲλ θέλοντας νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ ἐξήγησε ὅτι πρόκειται περὶ φάρσας. Καὶ τότε κατάλαβαν ὅλοι ὅτι εἶχαν πέσει θύματα φαρσέρ κι' ἄρχισαν νὰ γελοῦν. Ὁ ..μακαρίτης τοὺς ἐμμμήθη θέλοντας νὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶχε πειραχθεῖ ἀπὸ τὸ ἀστεῖο αὐτό, τοὺς ἐκάλεσε μάλιστα ὅλους σὲ γεῦμα.

Ἐνῶ ὅμως ὅλοι γελοῦσαν καὶ εὐθυμοῦσαν μὲ τὸ ἐπεισόδιο, οἱ μόνοι ποὺ ἐφαίνοντο στενοχωρημένοι ἀπὸ τὴν τροπὴ ποὺ εἶχαν λάβει τὰ πράγματα ἦσαν οἱ...ὑπάλληλοι τῆς Ἑταιρείας κηδειῶν. Εἶχαν χάσει ἀδίκως τὴν ἡμέρα τους, ἔχαναν τὸ μεροκάματό τους, καὶ ὁ ἀρχηγός τους, ἀνέλαβε νὰ πάῃ νὰ ἐκφράσῃ τὰ παράπονά του στὸν κ. Ντυπονσέλ.

— Καὶ τὶ θέλετε νὰ σᾶς κάνω ἐγώ ; τοῦ ἀπήντησεν αὐτός. Φταίω ἐγὼ ἐὰν δὲν πέθανα !

— Ἐλᾶτε στὴ θέση μας, κύριε...Εἴμαστε φτωχοὶ ἄνθρωποι...

— Ἕνας πεθαμμένος περισσότερο, ἕνας λιγώτερο, εἶπε ὁ Ντυπονσέλ, δὲν γεννᾶται ζήτημα !

— Δὲν πρόκειται γιὰ τὸν πεθαμμένο, κύριε...Πρόκειται γιὰ τὸ πουρμπουάρ... Ἀπὸ αὐτὸ συντηροῦμεν τὴν οἰκογένειά μας...ἐπανέλαβαν οἱ ὑπάλληλοι.

Κι' ἀφοῦ τοὺς ἐρώτησε ὁ Ντυπονσὲλ πόσο ἦταν ἡ διατίμησις, ἔβγαλε καὶ τοὺς ἔδωκε τριάντα φράγκα,τὰ ἔξοδα δηλαδὴ τῆς.... κηδείας του χωρὶς νὰ πεθάνῃ !...